

Новини

„СЕРЦЕ ВІДДАТИ — ДІТЯМ!“

В клубі «Іскра» відбулися збори молодих вчителів Олександрії. Відкрила їх секретар міського комітету комсомолу Р. Метка.

Перед освітянами виступили завідувачий відділом пропаганди і агітації міського комітету КП України А. М. Кусков, директор вечірньої школи І. С. Гідулянов, методист Будинку піонерів Л. Захарченко. Багатим педагогічним досвідом поділилась персональний пенсіонер, вчителька О. В. Жарій.

— Любіть дітей так, як їх любив великий педагог, наш земляк В. О. Сухомлинський. Віддайте своє серце дітям! — такими словами закінчила промову ветеран педагогічної лави.

Я. ОЛЕНИЧ.

АВТОГРАФИ ЖИТТЯ

У Дніпропетровському видавництві «Промінь» вийшла книга «Знам'янка». Автор її — журналіст В. Проценко та вчитель-краєзнавець В. Шкода на великій кількості архівних матеріалів показали історичний розвиток міста залізничників. В книзі розповідається про участь робітників Знам'янки у Великій Жовтневій соціалістичній революції, про боротьбу трудящих міста проти ворогів Радянської влади у роки громадянської війни, проти фашистів Великої Вітчизняної, про зростання міста в післявоєнні роки.

Книга добре ілюстрована. Вона стане в пригоді тим, хто захоче познайомитись з історією міста і його сьогоденням.

М. ПШЕНИЧНИЙ.

ІЗ СТУДЕНТСЬКОГО ФІНАЛУ

Днями в багатьох книгарнях міст та сіл Кіровоградщини з'явилася книга «Співає академічна хорова капела Кіровоградського педагогічного університету». Упорядник, заслужений працівник культури УРСР Семен Дорогий, включив у збірку твори, які увійшли до золотого фонду капели: українські і російські народні пісні, пісні радянських композиторів, каплату відомого українського співака і композитора, народного артиста УРСР С. Козака «Думка про Україну», яка прозвучала вперше у виконанні інститутської капели. Є у збірці також класичні твори.

Книга стане в пригоді викладачам музичних шкіл та учителям, хормейстерам самодіяльних колективів, всім, кого цікавить хоровий спів.

О. ХВИЛЯ.

ЩОБ НІЗНАТИ ПІФАГОРА

Іх — понад двісті чоловік. Це краєві учні шкіл Бобринецького району, які мають неабияку прихильність до математики і відмінно навчаються. Тепер їх здібності і знання вирішено було визначити на районній олімпіаді юних математиків.

Найбільше число балів набрали учні Рощазіської, Бобринецької середніх та Полум'янської восьмирічної шкіл. А в особистому заліку найвищі знання виявлені в учених 4 класу Бобринецької СШ Світлани Павлаки. Вона відмінно розв'язала задачі за програмою п'ятого класу.

В ході районної олімпіади десять найкращих юних математиків відібрано для участі в обласній олімпіаді.

П. СЕМЕНЮК.

З часу, коли Галина Гордієнко вперше прийшла на Кіровоградську взуттєву фабрику № 28, минуло п'ять років. Спочатку була ученицею. А тепер ось уже працює самостійно. Сподобалась дітями і робота на фабриці, і колектив. Комсомольці цеху № 5 обрали її своїм ватажком. Скрізь встигає Галина: і збори вчасно провести, і на репетицію художньої самодіяльності регулярно прийти. А після всіх цих справ сідає за книги, креслення, задачі. Бо на останньому курсі Дніпропетровського технікуму легкої промисловості вчиться. На фото Галина ГОРДІЄНКО. Фото М. ТЕРНАВСЬКОГО.

ПРОЛЕТАРІ ВСІХ КРАЇН, ЄДНАЙТЕСЯ!

МОЛОДИЙ КОМУНАР

ОРГАН КІРОВОГРАДСЬКОГО ОБКОМУ АКМУ

Рік видання XII
№ 16 (1340).

СУБОТА, 6 лютого 1971 року

Ціна 2 коп.

КОЖНА ХВИЛИНА ЗМІНИ

Почин москвичів підтримують червонозорівці

— У відповідь на почин Московського автозаводу імені Ленінського комсомолу проведемо 17 квітня 1971 року комуністичний суботник і зароблені гроші перечислимо у фонд п'ятирічки;

— Ознаменуємо день 17 квітня високим трудовим піднесенням;

— Звертаємо до всіх комсомольських організацій цехів і відділів наслідувати наш приклад.

(Із рішення відкритих комсомольських зборів ливарного цеху сірого чавуну заводу «Червона зірка»).

СЕРЦЕМ заводу називають червонозорівці ливарний цех сірого чавуну. В ритмі цього великого серця народжувалось не одне трудове починання, від нього йшла не одна ініціатива. Особливо молодо пульсує воно сьогодні, коли юність заводу з честю несе передз'їздову вахту праці. Чотири комсомольсько-молодіжні бригади цеху в своїх соціалістичних зобов'язаннях на честь з'їзду намітили план першого кварталу 1971 року виконати до 25 березня. І зараз кожного дня вносять суттєві корективи в усі графіки.

Позавчора комсомольці і молодь цеху першими на заводі підтримали почин своїх ровесників з Московського автомобільного заводу імені Ленінського комсомолу. На відкритих комсомольських зборах, що відбулися тут після першої зміни, вони планували робочий день комуністичного суботника 17 квітня. В кожному виступі прозвучало бажання перетворити цей день у свято пра-

ці, радісне і світле. Загальну думку висловив секретар цехового комітету комсомолу Володимир Беседа:

— Комсомольці цеху завжди підтримували передові починання. І сьогодні ми перші готові йти за москвичами. Їх патріотичний клич — в наших серцях.

Комуністичне переконання. Воно в робітничій совісті кожного молодого ливарника. Всі комсомольсько-молодіжні бригади цеху носять високе звання колективів комуністичної праці. Надпланова продукція від кожного щозміни — тут постійне явище. Якість — теж в арсеналі честі молодих робітників. І пристрасть заклику комсомольця Івана Іванова переконує в тому, що стане святом праці день 17 квітня.

— Всі, як один, вийдемо на суботник! В цей день покажемо зразок ударної праці і високої трудової дисципліни, — заявив він.

І голос юнака — то воля однієї з передових бригад серед комсомольсько-молодіж-

них колективів заводу. Василь Заревнюк (бригадир) зі своїми товаришами в ці дні взяли на своє озброєння лозунг: «480 хвилин зміни — виробництву!»

На комсомольців і молодь з ливарного цеху сірого чавуну вже сьогодні рівняються робітничі колективи заводу. Ставши на стожену передз'їздову вахту, комсомольсько-молодіжні бригади формувальників, очолювана Олександром Кириченком, вийшла переможцем в соціалістичному змаганні за першу декаду січня. Не менше 160 процентів продукції до плану дає цей колектив в останні місяці. Члени бригади, зобов'язавшись тиждень до відкриття XXIV з'їзду КПРС працювати на зекономлених матеріалах, мають вже в цей рахунок третину наміченої кількості гасу, мазуту та машинного масла. Від імені своїх товаришів Олександр Кириченко заявив на зборах:

— Ми щиро схвалюємо і підтримуємо почин московських автозаводців. Обіцяємо на суботнику працювати краще, ніж будь-коли.

Пристрастно виступили бригадир комсомольсько-молодіжної бригади Валерій Синчук та групкомсорг Павло Собко. «Всі зароблені під час суботника 17 квітня гроші перевести у фонд п'ятирічки!» — заявили вони. Тут же на зборах начальник цеху Микола Панасович Гончаренко повідомив, у що наближено виллється цей грошовий переказ. Понад дві з половиною тисячі карбованців — цифра переконлива.

Від імені комуністів цеху секретар партійної організації І. П. Завина та від імені завкому комсомолу секретар Микола Скляниченко завірили учасників зборів, що допоможуть ливарникам організувати суботник, як день справжнього свята праці.

О. БАСЕНКО,
спецкор «Молодого комунара».

ТРУДЯЩІ Радянського Союзу, розгорнувши соціалістичне змагання на честь Ленінського ювілею і за гідну зустріч XXIV з'їзду КПРС, добилися в 1970 році великих трудових успіхів. Завдання державного плану по зростанню суспільного виробництва і народного добробуту перевиконані.

За повідомленням ЦСУ СРСР, достроково виконано річний план видобування нафти, газу, вугілля, виробництва чорних і багатьох кольорових металів, тракторів, сільськогосподарських машин, металорізальних верстатів, приладів і засобів автоматизації та багатьох інших найважливіших видів промислової продукції, а також товарів народного споживання.

Значно зросла продукція сільського господарства, зросло виробництво зерна, зібрано високий урожай бавовни, збільшилось виробництво м'яса, молока, яєць і овочів.

Національний дохід зріс на 8,5 процента. Більш як 85 процентів його загального приросту одержано за рахунок підвищення продуктивності праці.

1970 рік був завершальним роком восьмої п'ятирічки. Попередні підсумки свідчать про те, що Директиви XXIII з'їзду КПРС по основних соціально-економічних показниках п'ятирічного плану виконані успішно.

ПО ШЛЯХУ ТРУДОВИХ ЗВЕРШЕНЬ

Порівняно з попереднім роком вироблено, наприклад, електроенергії на 51 мільярд кіловат-годин більше, нафти на 24 мільйони тонн, вугілля на 16 мільйонів тонн, сталі на 5,6 мільйона тонн, залізної руди на 9,4 мільйона тонн, мінеральних добрив на 9,5 мільйонів тонн.

У повідомленні ЦСУ говориться, що в минулому році значних успіхів добились трудівники сільського господарства, дальшому піднесенню сільського господарства, зміцненню економіки колгоспів і радгоспів сприяли рішення, прийняті липневим (1970 р.) Пленумом ЦК КПРС.

Обсяг продукції сільського господарства становив 85,8 мільярда карбованців і збільшився проти 1969 року, в порівнянних цінах, на 6,9 мільярда карбованців, або на 8,7 процента.

План закупки зерна перевиконано. В державні ресурси надійшло 73 мільйони тонн зерна.

План закупки основних продуктів тваринництва перевиконано.

Валовий дохід колгоспів збільшився порівняно з попереднім роком на 12 процентів.

Капітальні вкладення держави і колгоспів у сільське господарство становили в минулому році понад 19 мільярдів карбованців і збільшилися на 10 процентів.

У минулому році здійснено велику програму капітального будівництва. Введено в дію близько 400 нових великих державних промислових підприємств.

У 1970 році, як і в попередні роки, безробіття в країні не було. В окремих галузях і районах відчувалась нестача робочої сили.

Середня грошова заробітна плата робітників і службовців у народному господарстві збільшилась на 4 проценти; оплата праці колгоспників підвищилась на 6,8 процента. Реальні доходи трудящих у розрахунку на душу населення зросли за рік на 5,2 процента.

З мільйонам сімей, або 11,2 мільйонам радянських громадян, було поліпшено житлові умови.

Досягнуто нових успіхів у розвитку охорони здоров'я, народної освіти, науки, культури.

Загальна чисельність населення Радянського Союзу на 1 січня 1971 року становила 243,9 мільйона чоловік.

(ТАРС).

ОДНА У НАС ТУРБОТА

Не так давно з Радянської Армії прийшов до нас на роботу Петро Корованюк. Мало знали ми юнака. Хоч і було написано в армійській характеристиці, що майстер по ремонту автодвигунів, відмінний токарь-шліфувальник, проте вирішили перевірити його в роботі. А Петро, ніби відчуваючи це, взявся за токарське ремесло з повною віддачею своїх здібностей. Навіть найдрібніші завдання він виконував з великою акуратністю. Згодом райоб'єднання «Сільгосптехніка» придбало точний верстат для шліфування колінчастих валів. Ось тут потрібно уже більше вміння. Та П. Корованюку піддався різець і на цьому верстаті.

Якось на комсомольських зборах зайшла мова про те, щоб прикріпити до цього майстра учня. Адаже щороку пабираємо їх. Погодился і юнак. Не один тепер його учень працює в колгоспній майстерні району.

Така уже склалася традиція в нашому дружному колективі комсомольців: досвідченіший допомагає своєму товаришеві. Сімнадцять членів ВЛКСМ працюють на різних ділянках в райоб'єднанні «Сільгосптехніка». Кожного року частина молоді йде на службу в Радянську Армію, а на їх місце стають нові. Тому хлопці, котрі мають трудовий стаж та досвід у роботі, взяли шефство над молодшими. Завдяки їм самі не відстають від передовиків, своєю працею задають тон у соціалістичному змаганні.

Щодня — творчість. Такий девіз комсомольців. Приклад у цьому подає Борис Вовченко. В минулому році зареєстровано цілий ряд його ра-

ціоналізаторських пропозицій по вдосконаленню виробничих процесів у ремонті сільськогосподарської техніки. Пристосування для розточування гальмових накладок автомобілів «ЗІЛ-150» та «ЗІЛ-130» і для нарізування різьби великого діаметру, сконструйовані Борисом, дають 750 карбованців економії за рік.

Здавалось би, яка може бути творчість у водіїв? Та хлопці вбачають її у тому, щоб кожен трудовий день приносив якусь користь, щоб зекономити більше пального, по-господарськи доглядати за автомобілем. Валерій Кабанов, Віктор Жскан, Олексій Ковбасюк щодня в цьому поході — за економією та бережливостю. Перші два добились торік економії 350 кілограмів пального, заощадили чимало коштів на ремонті автомашини, продовжили строк служби автопокришок.

Особливо зросло трудове напруження в нашому колективі, коли стало відомо про скликання чергових XXIV з'їзду КП України та XXIV з'їзду КПРС. Ще тоді комсомольці-ремонтники дали слово: завершити план ремонту останнього року п'ятирічки до 25 грудня. Як і намічали, на цю дату було відремонтовано 20 тракторів різних марок, 30 зернових комбайнів, 20 кукурудзозбиральних та силосних, 210 бурякозбиральних комбайнів, 50 вантажних автомобілів та 100 автодвигунів. Хоч в цьому дарунку з'їзду партії видно справу рук не лише комсомольців, однак й молоді ремонтники доклали чимало зусиль у цей здобуток.

Підвищені соціалістичні зобов'язання було взято до початку роботи наступних з'їздів партії. Член комітету комсомолу нашої першопрохідної комсомольської організації Борис Закушняк, слюсар по збиранню двигунів, зобов'язався понад план скласти

два гарантійних двигуни. А свій квартальний план виконати до 25 березня. Такі ж зобов'язання взяв кожен комсомолец. Інші слова не розходяться з ділом. За перший місяць року з комсомольців райоб'єднання «Сільгосптехніка» зійшло майже 20 тракторів, 25 зернових та бурякозбиральних комбайнів. А Б. Закушняк уже закінчив збирання одного двигуна. Юнак постарався біля нього на совість. Як завжди. Протягом минулого року ми не одержали жодної рекламної. До цього зникли. Токар Віктор Шумський, газоелектроварник Володимир Пилипенко та ряд інших товаришів кожен трудовий день закінчують, домагачись економії у малому і великому, у творчості без браку.

Головна наша турбота — це часом і відмінно забезпечити ремонт сільськогосподарських машин колгоспів району, щоб зустріти весну у всеозброєнні. Але не тільки в цьому райоб'єднанні «Сільгосптехніка» надає допомогу господарствам. Ось уже кілька років підряд у нас працює механізований загін по вивезенню на колгоспні поля органічних та мінеральних добрив. На недавніх відкритих комсомольських зборах ми вирішили організувати таку ланку переважно з комсомольців та молоді. Групокомсоргом і керівником загону буде кандидат в члени КПРС Аркадій Старжинський. Сам він здібний організатор, добрий виробничник. Працює на авторейдері. Узяв собі за норму щомісячний план доводити до 150—160 процентів. Нині йдуть останні приготування до того, щоб хлопці могли виїхати на місце своєї роботи.

Живемо єдиною турботою про землю! Її багатство. Адаже від того, як будуть працювати на полях машини, залежить доля врожаю.

Віктор НАСТИЧ,
секретар комітету комсомолу
Голованівського райоб'єднання
«Сільгосптехніка».

М. Кіровоград. Художній салон.
Фото М. ТЕРНАВСЬКОГО.

ЖУРНАЛІСТИ — НАСТУПНИМ З'ЇЗДАМ

ВІДБУЛАСЯ ОБЛАСНА ЛЕТУЧКА ПРАЦІВНИКІВ ПРЕСИ, РАДІО І ТЕЛЕБАЧЕННЯ

олександрійської газети «Ленінський прапор» Х. С. Соколовський, заступник начальника облуправління по пресі Н. Н. Шербина, кореспондент-організатор Компаніївського районного радіомовлення М. І. Житній, редактор обласної газети «Молодий комуніст» В. О. Погрібний, голова обласного комітету по радіомовленню і телебаченню О. В. Цибульчак, гості з міста Одеси — заступник редактора газети «Чорноморська комуніст» А. І. Свистун та заступник голови комітету по телебаченню та радіомовленню О. Г. Ключник.

На журналістській летучці з галловою промовою виступив секретар обкому КП України Д. С. Сиволан.

ПІСЛЯ КІЛЬКОХ СПОСТЕРЕЖЕНЬ

А ТИ ДІЛОВА ЛЮДИНА?

КОПІЙКУ ВІДНАЙДЕШ, ВТРАЧЕНУ ХВИЛИНУ — НІ.

ЦОЛОВІК риється в кишені. Витягнув носовичок, стріпнув ним і, невдоволений, кинув у ящик для сміття. Туди ж полетів записник, за ним — запальничка, зім'ятий червонець, авторучка і ще якась дрібнота. Нарешті, він видобув нову блискучу монету, підійшов до автомата, націлю склянку газованої води і в два ковтки випив. І пішов далі своєю дорогою...

Вигадка автора? Можливо, дорогий читачу. Звичайно, людина, якщо вона не хильнула зайвого, не викине з кишені навіть сірника, котрий ще згодиться. Але як часто з нашої ласки летять на смітник невикористані запальнички і незароблені червонці!

Як іноді легковажно марнується сумарний заміник всіх потрібних речей і коштів — час!

Впустивши в автобусі дрібну монету, ми намагаємось її знайти. Проте часто без жалу, без каяття марнуємо свої і чужі хвилини та години, не задумуючись, що час — єдине, в чому суворо, без урахування професій і постів обмежені всі. Можна знайти втрачену копійку, але втрачену секунду — ніколи.

Не знаю, чи саме такими думками керуються молоді майстри з ремонтно-взуттєвої майстерні «Хвилинки», що по вулиці Карла Маркса у Кіровограді. Можливо. Можливо. Їхня поведінка регламентується правилами, встановленими керівництвом. Мені ж здається, хлопці просто людяні, поважають себе і клієнта, ці-

нують його час. Майстри, зайняті терміновим ремонтом, на підвипливи переривають роботу (від нерестановки доданків сума не міняється), щоб оглянути чергову пару черевиків чи чобіт. Коли з якихось причин взуття негайно відремонтувати не можна, то його власник хоч не виступає в черзі лише для того, щоб почути кілька слів. Якщо надто неспівчливий відвідувач все-таки став у чергу, не показавши свого задоволення, майстер звертається до нього: «Що у вас?»

Не так далеко від «Хвилинки», по найбільш людній в обласному центрі вулиці імені Леніна міститься кафе «Вареники», в якому ось уже другий рік не міняється меню і другий рік частують варениками тільки з сиром, м'ясом і начинкою з м'яса та картоплі. Однак зараз не про асортимент, а про короткі секунди.

Важко зрозуміти, де робоче місце буфетниці цього кафе — за прилавком чи на кухні. За шматком хліба, склянкою молока, пиріжком стоїш дві, три, п'ять хвилин — буфетниця мало не щохвилини ЗДАВНА кажуть: точність — ввічливість короля. Залишмо короля для історії, а самі подумаймо про точність як прояв ввічливості, поваги, коли хочете, навіть вишуканості, високої моралі у стосунках з людьми. Справді, чи не дає ви підстав сумніватися у вашій цілковитій порядності, коли записуєтесь на зустріч, коли пообіцяли відремонтувати телевизор «на завтра» і примусили пенсіонера цілий місяць топтати поріг телеателе, як це вчинили у Знам'янці з Г. І.

Кляцьким. Тов. Кляцький пише в листі до редакції, що його телеприймач ремонтували вдома, ремонтували в майстерні, потім розібрали та так і покинули. А інвалід ходить та ходить...

Без сумніву, приймач буде відремонтований. Однак чи стане це виявом якщо не поваги, то хоч б мінімальної, «казеяної» уваги до інваліда? Запрацював телевизор — поліпшились настрій, але час (не хвилини, не години, а цілі дні!) втрачений назавжди. Ніяка компенсація тут неможлива.

Якось я виконував термінове завдання редакції. Приїхав у Світловодськ, домовився про зустріч із секретарем комсомольської організації будови. Дівчина записалась і, поглянувши на годинник, навіть з якоюсь радістю вигукнула: — Я записалась рівно на годину!

Нічого собі «точність»! Завдяки їй я виконав завдання «точно» наполовину, оскільки записався на автобус і не зміг поїхати в одне із сіл цього району. Якось незручно було вдатись до прикладів і п'ятити дівчину, що була в будові, коли не за графіком прибувають підйомні крани, будівельні матеріали. Чималих збитків зазнає народне господарство через таку ось «точність». І матеріальних, і моральних.

УКОМСОМОЛЬСЬКОГО працівника завжди багато справ. Він гордиться, що потрібен тут і там. що до нього звертаються, йому доручають, на нього покладаються. Закономірна гордість. Тіль-

ки навіть ж зневажати інших людей, які, мабуть, теж зайняті, заклопотані і мають багато справ? Мені відомий випадок, коли один із газетних працівників двічі домовлявся про зустріч з секретарем комсомольської організації Новгородківського райоб'єднання «Сільгосптехніка» і двічі секретар, як би це делікатніше висловитись, був не зовсім точним, тобто зникав з робочого місця саме тоді, коли приходив журналіст. Газетяр втрачав майже два робочих дні. До речі, цій втраті посприяв і представник адміністрації, котрий також діяв за вивертним принципом: «Я хазяїн свого слова — дав його і можу забрати назад».

Говорять, ніби людина зібрана, точна ніколи не каже: «У мене не вистає часу». Вона встигає всюди: не запізнюється на сеанс в кіно, о призначеній годині приїде на комсомольські збори, вранці займається гімнастикою, газети читає не похапцем, а діловито, вдумливо... Точність стає внутрішньою потребою, принципом життя. Я не дивувався, коли лікар відчитав уворого, за те, що той запізнився на прийом.

— Але ж ви часу даремно не втрачали, ви приймали інших пацієнтів. — Заперечив хворий.

Лікар кинув на нього здивований погляд, в якому читалося: «Невже доросла людина не розуміє елементарних речей?»

Іноді є бажання дати пораду неорганізованим юнакам і дівчатам: візьми годинник, Рахуй разом з ним: один, два, три... п'ять... десять... шістдесят. Подумай, що минула хвилина. Минула, відплила у вічність хвилина твого життя, на хвилину воно стало коротшим. А чим заповнилася вона?..

І. БЕЗДІТНИЙ.

Підліток поряд з нами

БЕСІДА ЗА КРУГЛИМ СТОЛОМ «МОЛОДОГО КОМУНАРА»

Іноді він іде вулицею і враження таке, що йому ніщо ні по чому, здається, встане перед ним скеля — і відведе убик її однією рукою. А в дійсності — це часто захищена життєвим досвідом, життєвими випробуваннями молода людина, якій і знання потрібні, і характер потрібен, і сила, і воля.

Підліток схилився над шахматною дошкою, над нотами нової пісні, вперше сідає за кермо трактора, за сотні кілометрів їде відвідати пам'ятник культури, допомагає піонерів і... зорганізувавшись з однокласниками, вчиняє бешкет, а то й злочин — пиячить, посягає на чужу власність, ображає, заводять бійку...

Чому не завжди отак — підліток схилився над нотами нової пісні, сідає за кермо трактора, співає патріотичних пісень? Чому доводиться нам ще говорити своєю суттю страшні слова: «злочини неповнолітніх». Адже ніхто до цього не прагне — ні батько з матір'ю, ні школа, ні громадськість, зрештою, сам підліток часто, підлітши, зрозумівши свій згин на життєвій дорозі, засуджує свою юнацьку нестриманість, невихованість і гірші речі.

Як запобігти правопорушенням дванадцяти-чотирнадцятирічних, в чому причини цього явища в нашій радянській дійсності, що роблять батьки і що роблять робітничі колективи для виховання повноцінних молодих людей, чим ми повинні керуватися в цій виховній роботі, які форми і методи морального впливу на молоді крашки, які порочні, що ми сьогодні маємо конкретно робити, щоб підліток йшов тільки нашим, вірним шляхом — тільки до сонця і тільки не збочувати?

Навколо цих важливих питань йшла ділова, предметна розмова на останній зустрічі за круглим столом редакції газети «Молодий комунар» з відповідальними працівниками обласного управління внутрішніх справ і представниками громадськості обласного центру.

Об'ємну інформацію про те, що робиться в області для попередження правопорушень серед неповнолітніх зробив начальник обласного управління внутрішніх справ Сергій Андрійович Шевченко. Він зробив глибокий аналіз фактам скоєння злочинів неповнолітніми, вказавши на цілий ряд недоліків у вихованні юних громадян. Підкресливши загальну тенденцію зниження кількості злочинів С. А. Шевченко зауважив, що вони зросли серед малолітніх в містах Олександрії і Світловодську, Новоархангельському, Знаменському, Новоукраїнському районах. Причина: послаблення ролі громадськості, недостатня увага до «майбутніх» порушників з боку школи,

розбещення підлітків в окремих сім'ях. Було названо цілий ряд підприємств, де зі справжнім батьківським теплом ставляться до юної робітничої зміни — Кіровоградська азотова та вірвоочна фабрики, ремзавод «Укрспільгосптехніка», вказано на недоліки у цій справі.

З розповіддю про виховну роль сім'ї та виробничого колективу виступив начальник кримінального розшуку Г. В. Харічкін, про роботу Кіровоградського міського відділу міліції серед неповно-

Важливі проблеми у своєму виступі підняв О. А. Шевченко (ліворуч).

Бесіда за круглим столом (вишу).

Фото Ю. ЛІВАШНИКОВА.

літніх — його начальник Ф. О. Маковський, урочисті вручення радянського паспорта — начальник паспортного відділу облУВС М. Н. Шияновський, попередження травматизму серед підлітків і молоді — начальник державоінспекції О. О. Голуб, юних пожежників — начальник відділу В. О. Аниськевич, роль і значення правової пропаганди серед молоді — начальник відділу політико-виховної роботи О. П. Яценко.

Можна було справді заслухатися цікавою розповіддю про роль виробничого колективу у становленні характеру молодого робітника, з якою виступив директор ремзаводу «Укрспільгосптехніка» О. П. Грінчук. Питання статевого виховання у старших класах шкіл висвітлював заступник завідувачого обласно С. М. Якубовський, про роботу дитячих кімнат на громадських засадах розповів секретар міському ЛКСМУ А. М. Стоянов.

В завершенні редактор обласної газети «Молодий комунар» В. О. Погрібний відзначив практичну користь зустрічі, зробив повідомлення про плани газети щодо висвітлення питань комуністичного виховання підлітків покоління. В бесіді взяла участь секретар обкому ЛКСМУ А. І. Василенко.

В. ОЛЕКСЕНКО.

Леонід ТЕНДЮК

(Продовження. Поч. в газетах за 19, 21, 23 січня та 2, 4 лютого).

КУРС 142°

Згадалися слова Лисогурського: «Якщо «аіоптані» морські стежки, що ведуть з країни в країну, від материка до материка, говорив він, можна порівняти з шумливими вулицями, то протоки — немов міські транспортні магістралі в години піку».

У цьому я переконався, коли минали Цусіму. Корейська протока кишла великими кораблями і зовсім маленькими суденцями. Аби не наразитися на небезпеку, уповільнили хід, підсилили вахту. Замість одного впереворозащего тепер було троє, при чому один стояв на салінгу фок-щогли.

Так лавіруючи цим лабіринтом дісталися в буряне Східно-Китайське море. Курс 142°. Архіпелаг Рюкю — низка суходолів, витягнута з півночі на південь

між Японією і Філіппінами, розкинувся ліворуч від нашого курсу. Він нагадує загороджену сітку — бони, що ставлять на підступах до гавані, щоб туди часом не пробралися чужинські підводні човни. Та це «загородження» нікудишні, бо ні японці, ні філіппінці не врятувалися від проникнення у свої води непроханих гостей. Якраз тут з Гаванських островів до В'єтнаму пролягає дорога, що нею янки возять смертоносні вантажі. А на Окінаві — групі островів, повз яку ми проходимо, вони давно звали своє кубельце.

Десять разів кружляють над «Вітазем» американські літаки.

Хоч невеличке фото прийшло згадку! — кричимо, коли літак знімається над самісінькі щогли і з нього, перекинувшись навпіл, висунується фізіономія «фотографа».

Бонман не втримується — складає документи пальці:

— Бачиш, яка штукування? Крупним планом сфотографуй і покажи своєму начальству! З даліни по лівому борту проступає громада голомозих, рудих, як маківки буддистських богомольців, гір. То вершини острова Куме.

Ми сидимо в каюті, хто де примостився: я в підкіперному вилузі, на койці: Погорілий, бонман і Анукін — на лаві; а Кас'яновичу як найстаршому з-поміж нас підвели почесно місце посеред каюти, на стільці.

Його довгобразе, кістляве обличчя мені видно на тлі люмінатора. Воно — пенале стародавня гравюра, втиснута в овал. З Кас'яновичем я поки що мало знайомий. Кілька разів стрічались в порту. Я допомагав йому переставляти якісь важкуваті сулії.

— «Питво» для риб — формалін, — пояснює він.

І ось, тепер зустрілися — в морі. На «Вітазі» Кас'янович чийсь найстарший: йому, мабуть, за шістьдесят. В групі іхтіологів він задирає сністі якими полюють на морську живність. Ні спеціальної освіти, ні наукового ступеня, іхтіолог, здається, не має. Однак чоловік він незамінний... Поповнюється склад експедиції, приходить молодіш, та Кас'янович, як десять і п'ятнадцять років тому, лишається на «Вітазі» — жодного рейсу не пропустив. Професор Кресс, кажуть, назвав його батьком рибальства, володарем океану, він справді — володар. Багато з тих

відомих і маловідомих екземплярів риб, що знаходяться в музеї Інституту океанології, підняв Кас'янович — матрос її величності, як зве його підкіпер. Що ж, він був і ним, матросом...

— А тільки де в чому Степан помиляється, — кидає докір. — Яка то до біса величність — королева? Земля, звідки почалися мої дорози, вона для мене найвеличніша величність! Ми, припинили, слухаючи. Він розповів. Здалеку почулися...

Після служби на флоті не попрощався я з морем, — продовжив свою розповідь, Кас'янович. — І куди тільки не заводили мене дорози! Якось перед самою війною пішеницю возили ми в Норвегію. Гарне судно було — «Чернишевський». В Гібралтарі стали переслідувати підводні човни — фашистської Іспанії, виявилися. Та ми прорвалися на північ. А от назад повернутись не довелося — війна... Мене разом з іншими послали тоді в Англію: кораблі треба було в Архангельськ переганяти. Довгождано я там був, на берегах туманного Альбйону, серед вояків її величності, як каже Степан. Коли верталися звідти, в Людовітовому океані ледь не потопили нас. Німецький військовий корабель, піднявши американський стяг, попрахав сповістити йому крижану обстановку в протоці Вілкінського. Капітан зметукував: щось тут не гаразд. І дійсно, не вдалося по нас відкрити вогонь. Ми відстрілюючись, лягли курсом на схід. Дійшли до Владивостока. А потім, до останнього дня війни, в Америку плавав — доріжку ту он і бонман знає. Кочегаром я працював. Та й на «Вітазі» з цього починав, ще коли він в перші рейси входив.

І тонув, а тільки не на «Вітазі» — раніше. Потім розповів, — підлісся він.

Був теплий, спосний казкових чар вечір. Він якось несподівано засинів в ілюмінаторі, огнисто спалахнув дождола, коли ми, лишивши задушливу каюту, висипали на палубу. Над головою височіло темносине, аж чорне плесо неба. На ньому рятувальним колом погойдувався місяць. Ледь зволіжені сизого імлою — чи не лілеї в косах морської царівни? — квітлі рясні зірки й сузір'я. Були вони такі повновиді й огнисті, що кожна палала, як сонце.

Під пасатним вітром погойдувалися щогли; рипіли заколисуєчі й мрійно корабельні снасті; ванті чорним ниттям помережили згаслі видноколла...

А небо темніє, і темніє вода. Буряно. Хвилі розбігаються об борти, скуповд-

жені вітром — немов з п'їтми підводяться скелі. Вже ні чайок, ні берегів — пуста. Ми повертаємо на схід, виходимо в океан. І от над нами, розбухавши ми хвилями, в цій водяній пустелі повисає раптом привидом крилатим буревісник. Дужим крилом черкнув хвилю, зник за високими валами і, як вітер, знову шугонув у небо. Ширококрило, непорушно повис над щоглами, гордий дух океану.

Мореполавці немало легенд склали про нього...

КРИЛО ТАЙФУНА

...Штормило. І навіть боцман зауважив:

— Він ледве тримається на «ногах».

Хто-хто, а боцман не кидав би слів на вітер: значить, була підстава так твердити. Наш корабель, вибиваючись із сил, протистояв натиску океану. Раз-по-раз перелітав він з хвилі на хвилю, немов з долоні в долоню розгніваного велетня. Удари були нищівні. А коли набігала особливо велика хвиля, судно на якусь мить зупинялося. Здавалось, воно — жива істота, а удар такий дошкульний, що їй забило паморочки і нічим дихнути... Тремтіли переборки, здригався увесь корпус: от-от розпадеться на шматки!

Вахта кінчалася і в судновому журналі штурман занотовував останні слова. З точністю до однієї секунди він указав наші координати, описав умови плавання, зазначивши, між іншим, що шторм — десять балів, а видність два кабелітуса, «... В носову частину різкі удари, місток накривають могутні хвилі. Без дозволу капітана на палубу виходити заборонено. Боцман і старпом оглянули підкіперську. Все гаразд — пробірки немає. Ідемо на пладень колишнім курсом. В каюті компанії побито посуд, а в іхтіологічній лабораторії — кілька батометрів. Розмах качки ± 40°. Щоб вкрити не безпечний врен, у паливно-баластній танк взято п'ятдесят тонн заборної води».

— Довідайтесь, — скінчивши заповнювати журнал, наказав мені, — який прогноз прийняли синоптики.

(Далі буде).

Всім
Олівцем

Віднині він буде частим гостем газети. Під цією рубрикою друкуватимуться гумористичні малюнки як професіональних, так і самодіяльних художників. Запрошуємо до неї всіх, хто має гостре око, дотепний розум та оміє побачити в житті зобразити на папері.

Сьогодні ми розміщуємо кілька малюнків К. Михейва.

МЕТОДОМ ПЕРЕКАНАННЯ.

ЗНОВУ ДВІКАІ.

ПОП

ВИСУНУТО НА ЗДОБУТТЯ ПРЕМІЇ
ІМЕНІ Т. Г. ШЕВЧЕНКА

МІСЦЕ В СТРОЮ

Борис Олійник мій улюблений поет. З виходом у світ кожної нової його збірки з величезним задоволенням відзначаєш ріст поетичної майстерності поета. І, звичайно, особливо приємно бачити його призначення серед кандидатів на здобуття премії імені Т. Г. Шевченка. Тож, зустрівши у вашій газеті рубрику «Висунуто на здобуття премії імені Т. Г. Шевченка», зважився додати голос до прихильників поетичного таланту Б. Олійника.

ЛЮДИНІ притаманні пошук себе самоті у світі, спостереження і пізнання себе. І чи не найщільніше доторкується до глибини людських почуттів і людської думки, розширюючи кордони незвіданого — поезія. Тож не дивно, що, здебільшого звертаємося до поезії, в напрузі яких відчувається пульс двадцятого віку. Такі поетичні збірки не залежуються на книжкових полицях, вони завжди знаходять допитливого і відяного читача.

Нова ж збірка Бориса Олійника «Відлуння» належить саме до таких книг. Це, власне, продовження відомої, щирої, тонарської розмови поета з читачем. Ця розмова про визначальне в поетичній творчості — про людину. І зрештою — вага і сила поетичного слова, якщо талант поета органічно поєднаний з пристрасною тремтливою позицією самого автора. Тоді народжуються поезії дійсно непересічні.

Курс, взятий у бурхливому океані Поезії, Б. Олійник визначив ще на початку творчого шляху. В одній з перших збірок поет говорив:

Я б хотів п'яніти від
похмуріння,
потопаю в хвилях чорних кіс,
але мушка схожа
на мініатюрний,
на мініатюрний обеліск...
Світ довкола складний і
неспокійний, і поет не може
розмінюватися на дрібниці.
У сьогодишній, такій сто-
рожкій і тривожній тиші, ко-
ли «ходить мир, молодий та
босий, розглядаючи обеліск»,
автор «Відлуння» чує
засторогу батьків тих, хто
полігши на полі бою, запові-
дав життя нам. («На лінії ти-
ші», цикл «Досвід»). Він від-
чуває себе боржником сво-
го народу, рідної землі і всі
свої здобутки і поразки не-
се на спільну толоку, пов-
ністю віддає себе людям. У
цьому поет бачить сенс
життя, призначення свого
таланту:

Що щастя — мати
Свої борги і місце у строю...
Я всевітну боржність
Але комаху одну —
Не був. Не є. Я не буду.
І на тім стою!
 («Мій борг»).

Вже перші вірші збірки —
«Мавзолей Володимира Ле-
ніна», «Мій борг», «Стою на
землі», «Золоті ворота» не
можуть залишити читача
байдужим до авторових са-
модосліджень, заглиблення
у людське Я, тяжіння до фі-
лософського осмислення
людських (таких різних!) до-
ріг.

ПО-БУДЕННОВОМУ просто,
без красивих патетики і
високих порівнянь, однак
само і з великою любов'ю,
Борис Олійник зумів змало-
вати Володимира Ілліча Ле-
ніна у віршах «Мавзо-
лей Володимира Леніна»,
«Пізнання», «Хліб». Оця
«буденність», власне, якнай-
ліпше допомагає поету роз-
крити дороги кожному риси
Ілліча, всебічно показати
Його не лише як вождя, але
й людину.

Борис Олійник ніколи не на-
в'язує своєї думки, проте май-
стерно, непомітно для читача,
вміє зробити його своїм одно-

думцем. Він залишає читача на
одинці з життєвою ситуацією,
даючи змогу самому підняти
відповідь, перевіряючи тим влас-
не сумління. Кожен вірш — це
полемика поета і з читачем, і з
самим собою. З ним можна по-
годжуватись, чи не погоджувати-
сь, однак байдужим не зали-
шаєшся. Це стосується, наприклад,
«Рух», «Принципи», «Літа вже
не мучать», «Жінки й чоловіки»...
Автор викриває все, що зава-
жає людині бути Людиною з ве-
ликої літери. На це, власне, і
спрамовує вірші своїх думок у
віршах «Коли ти вже на тере-
зи...», «Раз пройде світ...»,
«Цей вічний коловіт...», «Між
людей у будні й свята...». Вми-
ром людської особистості
для поета є три коротких, як
автоматна черга, слова: честь,
совість, почуття людської гід-
ності. У складному лабіринті
життя для поета не існує сере-
дини. «Є тільки фланги і тільки
центр». Він за цільний і мужній
характер, за людину, що має
своє обличчя «І вдень, і вночі, і
навіть... у смерті». («Про сере-
дину», «Ніч масок», «Принци-
пи»).

У серці кожного покоління
відлуння покоління поперед-
ніх. Сьогоднішня людина
стоїть на дорозі звер-
шень, дивлячись у майбутнє,
але й прислухаючись серцем
до минувшини. Біль батьків
— це і наш біль, бо нічого
не зникає і не відходить у
непам'ять. Вічну проблему
батьків і дітей поет вирішує
оригінально, по-своєму:

До вічної Тарасової музи —
Передаю синям своїм
І вникаю,
І не на день минулий —
на віки!
 («Батьки і діти»).

Батьки і діти — жінці на
спільному «життєвому по-
лі» і тим міцніші будуть схо-
ди, якщо коріння всіх поко-
лінь сплетуться в єдиному
зав'язі. Проблему духовної
єдності поколінь та важливу
для поета морально-етичну
проблему людських взаємо-
відносин Борис Олійник роз-
криває у віршах «Відлуння»,
«Батьки і діти», «Золоті во-
рота», «Я проходжу...», «Це
було...» тощо.

ПРИВАБЛЮЄ манера пое-
тичної розповіді поета:
нужвапної, вивірної на
власних переконаннях, з
присмаком затисненої між
рядками іронічної усмішки:
Взагалі, у нас говорять —
як ходять:
Прямо, новіоростю,
напівпроки.

І поет не шукає якихось
особливих, замаскованих об-
разів та натяків. Його слова
б'ють у саму ціль.

Збірка «Відлуння» — то наша
сучасність. Погляд поета у світ
всесвітний. Йти разом з ним —
це радість, і кожного разу від-
криття. Відкриття людини. Без-
жалюбно оголюючи все, що спо-
ворює людську красу, Борис
Олійник бореться за її чистоту і
моральну довершеність. Тож
кожна поезія пройнята любов'ю
до людини, вірою в неї, закли-
ком до самоодкоплення.

Автор весь час у пошуку
істини і те, що нова збірка
висунута на здобуття вищої
літературної премії республі-
ки — чи не найкращий до-
каз: поет на правильному
шляху.

Як важко людям видертись
до суні!
І все ж ідуть... Ідуть... Ідуть!

Микола СЕМЕНЮК,
студент Кіровоград-
ського педінституту
ім. О. С. Пушкіна.

І ось знову сцена Палацу
культури імені Жовтня заво-
ду «Червона зірка» розквітло
різноманітними костюмами,
задзвеніла різнобарв'ям го-
лосів. На цей раз виступають
не господарі — червонозорів-
ці, а аматори з різних куточ-
ків нашої області.

І хоч це заключний огляд-
конкурс агіткультбригад Кі-
ровоградщини, хоч відібрали

По закінченні огляду, я бесіду-
вав з художнім керівником агіт-
бригади Рівнянського сільського
будинку культури І. Ф. Птенком
про шляхи до майстерності.

— Вони, важкі, — сказав
Іван Федорович. — Без напру-
женої праці успіх не прийде.
Нам дещо легше тим, що вже
маємо певні традиції. З 1961
року агіткультбригада займає
кращі місця, зокрема торік на
республіканському огляді здо-

І САМОБУТНЬО, І МАЙСТЕРНО

кращі з кращих колективи, але
виступи тривали кілька годин.

Мені не довелося бачити виступу
всіх 41 агіткультбригад, що взяли
участь в огляді, але навіть по
виступах семи колективів, що були
представлені на заключному огляді,
можна судити про те, наскільки
зросла виконавська майстерність
учасників художньої самодіяль-
ності останніх років. І цей ріст поміт-
ний як у виступах агітбригад ра-
йонних будинків культури, так і у
виступах сільських колективів.

Рішення журі теж про це
свідчить. Диплом першого
ступеню здобули, наприклад,
не лише агіткультбригади Но-
воукраїнського міського бу-
динку культури чи Бобринець-
кого районного будинку куль-
тури, а й агітбригада з Рівного
і ряд інших колективів.

Відрадно те, що кожний колек-
тив має своє обличчя. Хоч теми
виступів однакові, та ніхто не схо-
жі між собою «Потім добрих пос-
луг» агіткультбригади колгоспу
«Росія» Новоукраїнського району і
виступ «З тобою, партіє, з тобою»
Бобринецької агіткультбригади
«Степівчанка», як і не схожі між
собою всі інші виступи, у кожно-
го з колективів є щось своє, само-
бутнє. У Рівнянців — це танець
«Вареники», у агітбригади з Ново-
українки — сценка засідання прав-
ління артілі і т. д.

була бронзова медаль. І шко-
лою для кожної нової люди-
ни, що приходить в колектив,
стають спочатку саме ці тра-
диції. Вони і цементують ко-
лектив, зростають люди різ-
них спеціальностей.

Коли згодом я бесідував з
членом журі А. Я. Борсом,
режисером телестудії, він по-
чав саме з росту майстерності:

— У порівнянні з попередні-
ми оглядами цей відрізняєть-
ся зростаючою майстерністю, ори-
гінальністю форми. Агіткуль-
тбригади не везли багато де-
кораций, як раніше. Все вира-
жали в діях, в динаміці.

В центрі уваги кожної з
бригад — людина праці. І тре-
ба сказати, що агіткультбрига-
ди вміють її улаштувати.

Виступи більш витримані по
сюжетній лінії, цікавіші фор-
мою. Особливо порадували
агіткультбригади Бобринецько-
го районного, Новоукраїн-
ського міського, Рівнянського
сільського будинків культури.

В. ЦВЯХ.

На фото: вгорі —
виступають новгород-
ківці. Праворуч — сцен-
ка із «Потім добрих пос-
луг» новоукраїн-
ців. Внизу — танець
«Вареники» у вико-
нанні агіткультбрига-
ди.

Фото В. КОВНАКА.

ПОКАЗУЄ КІРОВОГРАД
СУБОТА, 6 ЛЮТОГО, ПЕР-
ША ПРОГРАМА, 9.05 — Гі-
мнастика для всіх. (М). 9.30 —
Новини. (М). 9.45 — Другі
наші пісні. Концерт за ва-
жливими заявками. (М). 10.15 —
Для дітей «Чудова драбин-
ка». (М). 10.45 — «Майбутнє
народжується сьогодні». До

60-річчя Держплану СРСР.
(М). 11.15 — Колірове телеба-
чення для дітей. Мульти-
фільми. «Пригоди Опрічка»,
«Пастеліновий Іжак». (К).
11.35 — Науково-популярна
програма «Здоров'я». (М).
12.05 — Наша афіша. (К).
12.10 — Молодіжна програма
«Погляд». (К). 13.10 — Зустріч
з колегаркою. Концерт. (До-
нецьк). 13.30 — Мультифільм
«Коваль-чаклуна». (К). 14.00 —
Культура слова. (К). 14.30 —
Фільм-концерт «Моцарт...
Георг Отс». (К). 15.00 — На-
родний телеуніверситет.
(М). 16.30 — На меридажах
України. (К). 17.00 — «Наші
гості». Концерт. (К). 17.50 —
Кінокомедія «Бич божий».
(К). 19.05 — «У кам'яних

джунглях Америки». (М).
19.30 — «Колірове телеба-
чення Європи з фі-
гурного катання. Чоловіки».
Довільна програма. (Швей-
царія). 20.30 — Програма
«Час». (М). 21.00 — Продов-
ження трансляції чемпіонату
Європи з фігурного катання.
(М). 22.00 — Киноафоризми.
(М). 23.30 — Новини. (М).

НЕДІЛЯ, 7 ЛЮТОГО. ПЕР-
ША ПРОГРАМА, 9.05 — Ран-
кова гімнастика для дітей.
(М). 9.15 — Новини. (М).
9.30 — «Будильник». (М).
10.00 — Музичний кіоск. (М).
10.30 — Програма Новосібр-
ської студії телебачення. (М).
11.30 — Колірове телеба-
чення. Чемпіонат Європи з фі-
гурного катання. Жінки. До-
вольна програма. (Швейца-
рія). 13.00 — Для юнацтва. (Со-
віт). 13.30 — Для юнацтва. (Со-
віт). 14.00 — Для юнацтва. (Со-
віт). 14.30 — Для юнацтва. (Со-
віт). 15.00 — Музичні зустрічі.
(М). 15.30 — Для дітей «Со-
нечко». (К). 16.00 — Клуб
кіномандрівників. (М). 17.00 —

Колірове телебачення. Чем-
піонат Європи з фігурного ка-
тання. Показові виступи. (М).
20.15 — Тележурнал «Пошук».
(М). 21.00 — Програма «Час».
(М). 21.30 — «Від з'їзду до
з'їзду». «Таланти твої, Украї-
но». Звітують Ровенська і Кі-
ровоградська області. (Львів,
Кіровоград).

ПОНЕДІЛОК, 8 ЛЮТОГО.
ПЕРША ПРОГРАМА, 17.05 —
Наша афіша. (К). 17.10 — Для
школярів. «Сурма». (Харків).
17.40 — Телевізії. (К). 18.00 —
Республіканська фізико-мате-
матична школа. (К). 18.30 —
«Господарювання — це мистец-
тво». «Фабрика бройлерів».
(Синферополь). 18.45 — Фільм-
концерт «Про що співає мо-
лодь». (К). 19.05 — Програма
«Час». (М). 19.30 — Кинофес-
тиваль «Партія — наш руль».
Художній фільм «Про-
лог». 21.10 — Колірове телеба-
чення. Чемпіонат СРСР з хокею.
«Спартак» — «Динамо»
(НН період). (М). 21.45 —
Наші прем'єри. В. Лавренченко
«Найдорожче — люди». Спе-
ціаль Харківської студії телеба-
чення. 23.50 — Телевізії. (К).

НАША АДРЕСА І ТЕЛЕФОНИ

м. Кіровоград, вул. Пуначарського, 36
Телефони: відповідального секретаря — 2-45-33,
відділу військово-патріотичного виховання і спор-
ту — 2-45-35, решти відділів — 2-45-36.

«МОЛОДОЙ КОМУНАР», орган Кіровоградського
обкома ЛКСМУ, г. Кіровоград.

Друкарня ім. Г. М. Димитрова, обласного управління
по пресі, м. Кіровоград, вул. Гліни, 2.